

פגיעה בהליכה ספורטיבית לעבודה במסלול אישי קבוע ארוך מהמקובל הוכרה כתאונת עבודה

הכותבים: משרד גולדפרב זליגמן עורכי דין, מחלקת דיני עבודה

מורה שנפגע בעוצמה על-ידי רכב כשהלך לעבודתו במסלול הליכה קבוע, הגיש תביעה להכיר בפגיעה ברגלו כתאונת עבודה.

בית הדין קבע כי השאלה היא האם הייתה "סטייה של ממש" מן הדרך המקובלת או שהסטייה הייתה חלק מן הדרך הקבועה והמקובלת, במקרה שלא הייתה "סטייה של ממש" מהדרך המקובלת לעבודה הפגיעה תוכר כתאונת עבודה. בהתאם לפסיקה, אין מבחן כללי המסווג מהי "סטייה של ממש", אלא הדבר תלוי נסיבות המקרה ויש לבחון על פי מבחן המטרה הסוציאלית ובהתאם לפרמטרים של מידתיות, סבירות ובעיקר לבחון את מטרת הסטייה. בענייננו, העובד נהג ללכת באותו המסלול בדרך בין מקום מגוריו לעבודתו, בדרך ארוכה יותר, עקב אורח חיים בריא שאימץ לו לאחר בעיות רפואיות ובהמלצת רופאיו, וזאת, במשך כ-10 שנים. מסלול ההליכה הארוך יותר למקום עבודתו הפך להיות הדרך הרגילה והמקובלת שלו. מדובר במטרה סבירה, מידתית ומקובלת ואין מדובר ב"סטייה של ממש" שכן מטרת ההליכה הלא ישירה הייתה ההגעה למקום עבודתו בבית הספר. בית הדין פסק כי בהתאם לתכלית הסוציאלית של חוק ביטוח לאומי ובשל מטרת הליכתו של העובד שלא השתנתה במשך שנים רבות, יש לראות בתאונה שאירעה לעובד כתאונת עבודה. בנוסף, הושתו על המוסד הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך 5,000 ש"ח.

ב"ל (תל אביב-יפו) 128-05-21, עבדאללה סרסור - המוסד לביטוח לאומי, (פורסם בנבו 16.5.2023)
בפני כבוד השופט תומר סילורה, נציגת ציבור (מעסיקים) גב' נורית לפידות, נציג ציבור (עובדים) מר חיים הופר